ד. ממין-סיביריאק

מעשה
בחלב
ובדייסת
סולת
ובחתול אפור

זה לא יאמן! ולא יאמן כי זה חזר על עצמו מדי יום.
וזה היה מתחיל מיד כשעל הכיריים הועמדה קלחת עם חלב וגם סיר חרס עם דייסת סולת.
בהתחלה הם עומדים כאילו לא כלום ואחר כך היה מתחיל הויכוח:
"אני - חלב."
"ואני - דייסת סולת!"
בהתחלה השיחה עוד שקטה, בלחש, ואחר כך הדייסה והחלב מתחילים להתגאות בהדרגה.
"אני - חלב!"
"ואני - דייסת סולת!"
את הדייסה כיסו במכסה חרס והיא ממלמלת כמו אחת זקנה. וכשמתחילה להתרגז מוציאה החוצה בועות שמתפוצצות בקריאה:

"ובכל זאת אני דייסת סולת - בום!"
ההתרברבות הזו מאוד מעליבה את החלב. אמרו, בבקשה, איזה פלא זה – דייסת סולת כלשהי!
החלב מתחיל להתגאות גם הוא, מתכסה בקצף ומנסה לצאת מהקלחת שלו.
הטבחית רק לרגע לא משגיחה - והחלב כבר משתפך על הכיריים החמים.
"אך, איזה חלב אתה!" מתלוננת הטבחית "רגע לא השגחתי והוא בורח."
"מה אוכל לעשות אם יש לי אופי משתפך כזה!" מתגונן החלב "אני בעצמי לא מרוצה כשאני נחרך.
והדייסה עוד מתרברבת בלי סוף 'אני - דייסה, אני – דייסה, אני – דייסה..' יושבת בסיר שלה ורוטנת, נו, אז התרגזתי."

והיה גם קורה שהדייסה הייתה בורחת מהסיר, למרות המכסה שלה. זוחלת על הכיריים ומדברת כל הזמן:

"ואני – דייסה! דייסה! דייססה...ooo!"

נכון שזה לא קרה לעתים קרובות, ובכל זאת היה קורה, והטבחית הייתה חוזרת לא פעם באכזבה:

"איזו דייסה זו!.. למה היא לא יושבת בשקט בסיר. ממש איום!"

***

והטבחית בכלל התלוננה לעתים קרובות. היו לה סיבות מספיק להתלונן.. למשל - מה עשה חתול אחד, בשם מורקה! היה זה חתול יפה מאוד והטבחית חיבבה אותו. כל בוקר היה מתחיל בכך שמורקה הלך אחרי הטבחית וגרגר בקול מעורר רחמים כזה, שלב אבן היה מרחם עליו.

"הנה לוע שאינו יודע שובע!" הייתה משתוממת הטבחית. "רק אמש אכלת כבד שלם"

"אבל זה היה אתמול!" היה מסביר מורקה בתורו

"והיום אני שוב רוצה לאכול... מיאו..!"
"אז תפוס לך עכבר, בטלן"
"קל לך לומר, אבל תנסי בעצמך לתפוס אפילו עכבר אחד" הצטדק מורקה "חוץ מזה אני משתדל מספיק. למשל בשבוע שעבר מי תפס עכברון? וממה יש לי שריטה באף? הרי תפסתי איזה עכברוש, והוא נשך לי ישר באף.. קל לך לומר: 'תפוס עכברים'!"
אחרי שמורקה אכל כבד, היה נשכב ליד התנור, במקום כמה שיותר חמים, היה עוצם את עיניו ונמנם.
"ראו את הזללן!" השתוממה הטבחית "ועיניים עצם, הבטלן.. אבל תמיד 'תן לו בשר'!"
"הרי אני לא נזיר שלא אוכל בשר" מצטדק מורקה שפותח עין אחת "וחוץ מזה אני אוהב גם לאכול דגים.. מאוד נעים לאכול דג. עד היום אינני יכול להחליט מה טוב יותר:

כבד או דג. ומתוך נימוס אני אוכל את זה וגם את זה.. אילו הייתי בן-אדם, אז בוודאי הייתי דייג, או רוכל, כזה שמביא לנו כבד. הייתי מאכיל את כל החתולים שבעולם ותמיד הייתי שבע בעצמי."
אחרי שמורקה שבע, הוא אהב לעסוק, להנאה עצמית, בנושים שונים אחרים. למשל: למה לא לשבת כשעה על החלון, מול הכלוב עם זרזיר. נעים להסתכל איך קופצת הציפור הטיפשית.
"אני מכיר אתך, נבל זקן!" קורא הזרזיר מלמעלה "תפסיק להסתכל עלי.."

"ואם אני רוצה להכיר אתך?"

"אני יודע איזו הכירות זו.. מי היה זה ש לא מזמן אכל דרור חי שלם? אוך, נבזה.."

"בכלל לא נבזה. ודווקא להפך. אוהבים כולם אותי. בוא אלי, אספר לך סיפור."

"אך, נוכל.. אין מה לדבר, מספר סיפורים מצוין! ראיתי איך סיפרת את הסיפורים שלך לאפרוח צלוי שסחבת מהמטבח. יפה!"

"איך שתרצה. אני מדבר רק לטובתך. ומה שנוגע לאפרוח הצלוי, אז באמת אכלתי אותו, וממילא לא היה שווה הרבה."

***

חוץ מזה היה מורקה מתיישב מדי בוקר בקרבת הכיריים ומקשיב איך רבים החלב והדייסה. הוא רק גרגר, כי בשום אופן לא היה יכול להבין על מה

הויכוח:

"אני - חלב."

"ואני – דייסה! דייסה, דייסה! דייסהסוסה.."

"לא. אינני מבין! באמת לא מבין דבר" היה אומר מורקה "על למה לכעוס?. למשל - אם אני אתחיל לחזור כל הזמן 'אני חתול, אני חתול, חתול, חתול..' האם מישהו ייעלב? לא, אינני מבין.. חוץ מזה אני חייב להודות שהייתי מעדיף חלב, ובמיוחד כשהוא לא כועס."

ופעם החלב והדייסה התחילו לריב חזק במיוחד. הם רבו עד כדי כך שבמחציתם נשפכה על הכיריים, והתרומם עשן איום. הטבחית רצה ורק הרימה ידיים.

"מה אוכל לעשות עכשיו?" התחילה להתאונן. היא הורידה מהכיריים את החלב והדייסה "אי אפשר

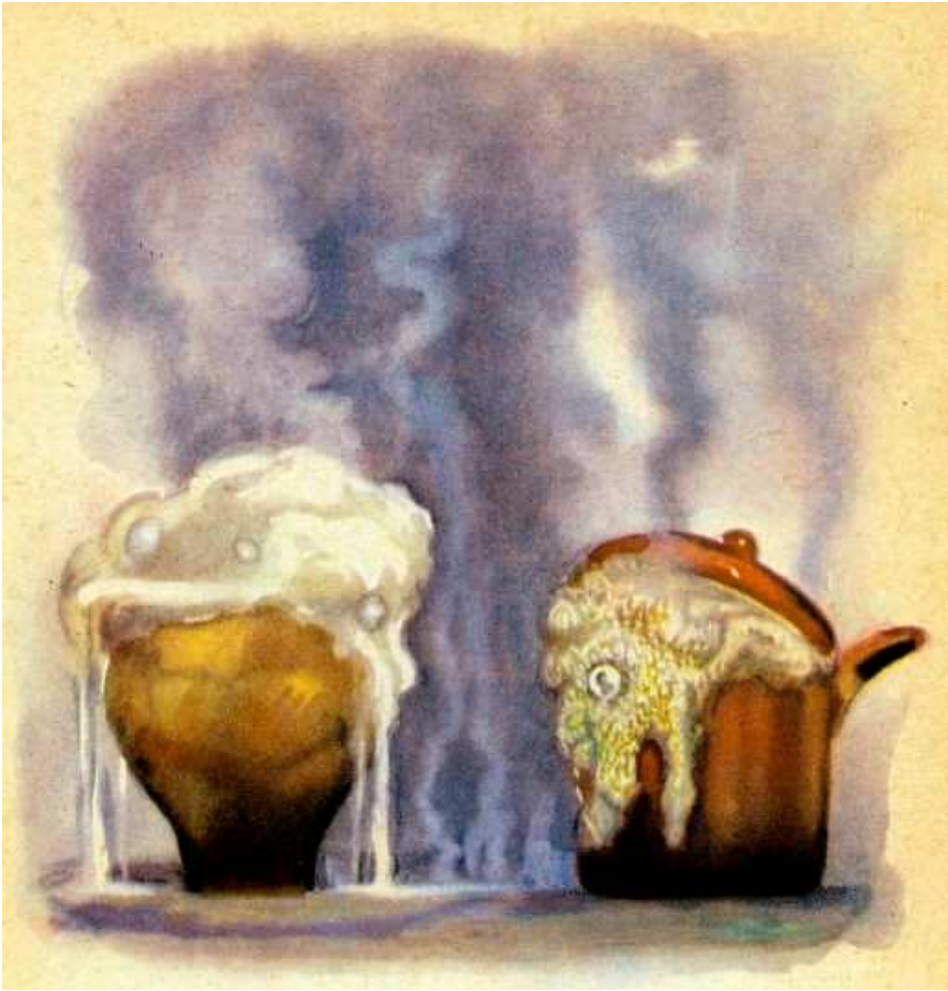

לעזוב לרגע.."

היא שמה את הדייסה והחלב על שולחן ויצאה

לשוק לקנות מצרכים.
מורקה לא התבטל. הוא ניגש לחלב, נשף עליו ואמר:
"אנא, אל תריב, חלב.."
החלב השתתק ונרגע. מורקה הלך עוד פעם

סביבו, הניע בשפמו ואמר בקל חיבה:
"אז כך, רבותי.. זה לא יפה לריב. כן. תמנו אותי לשופט השלום ואני מיד אשפוט את העניין.."
התיקן השחור שישב בחריץ הקיר כמעט ונחנק מצחוק..
"הה-הה-הה! אך הנבל הזקן, מה הוא ממציא!"
אבל החלב והדייסה שמחו שמישהו סוף-סוף ידון בעניינם. הם בעצמם לא ידעו על מה בעצם רבים, ומה מניע אותם.
"טוב, טוב, אברר הכל" אמר החתול מורקה "עכשיו נעשה צדק.. נתחיל מהחלב.."
הוא שוב עבר סביב הקלחת עם החלב, בדק אותו בכפו, נשף על החלב מלמעלה והתחיל ללקק.
"רבותיי ! שוד! שמרים!" קרא התיקן מהקיר "הוא ישתה את כל החלב ואחר כך יאשימו אותי!"

כשהטבחית חזרה מהשוק וניגשה לחלב, הקלחת הייתה ריקה! מורקה ישן חזק ליד התנור, כאילו לא קרה כלום.

"אך אתה, גנב!" נזפה בו הטבחית ותפסה באוזנו "מי שתה את החלב? דבר!"

אמנם כאב לו אבל מורקה נשבע שאינו מבין דבר ובכלל לא יודע לדבר. וכשזרקו אותו לרחוב הוא התמתח, ליקק את פרוותו, מתח את זנבו ואמר: "אילו הייתי הטבחית, כל החתולים לא היו עושים כל דבר אחר, אלא היו שותים חלב מהבוקר ועד הערב. וחוץ מזה אני לא כועס על הטבחית, כי היא לא יכולה להבין זאת."